

Atavistisia iloja

Ompa tänä talvena taas ollut hyviä hiihtokelejä. Olen miettinyt, mikä tekee nimenomaan murtomaahiihdosta niin nautinnollista, ja päätenyt siihen, että sen tuoma tunne on paluu tuhansien elämien takaiseen menneeseen. Se on alitajunnan syvissä louhikoissa piilevä muisti eläinajasta, jolloin kuljimme neljällä jalalla. Hiihdossa samoin kuin sauvakävelysissä kulkijalla on tukeva kontakti maahan kaikkien neljän raajan kautta; se antaa ihmeesti lisäpuhtia tavalliseen jalkapatikkaan verrattuna.

Aika moni unessa loikkii nelinkontin huikeita hyppyjä, mutta muutaman kerran olen juossut jäniksenä pitkin metsäpolkua ja todella tuntenut olevani jänöjussi korvineen kypäliseen. (Se on myös kiinalainen horoskooppimerkkini.) Nelinkontin kulkeminen on tietenkin myös mieleemme muistikuva varhaislapsuudesta; sikiö ja lapsihan käy läpi periaatteessa kaikki evoluution vaiheet.

Ja mikä ilo on kulkea metsän porteista! Niitä on monenlaisia. Kun pellon reunapusikon läpi tunkeutuu tumman metsän puolelle, sukeltaa sisään tunnelmaltaan erilaiseen tilaan. Vihreässä huoneessa havukatto suojaa, puuseinät antavat lämpöä ja vaimentavat melun. Korkeiden honkien välissä on juhlavaa astella luonnon temppelein keskikäytävää, ja katse kohoaa vaistomaisesti. Lumen luokille painamat koivut ovat kuin holvikaaria, joiden alla voi kumartaa selkänsä. Ja sitten – sukellus metsän hämystä ulos niityn valoon on kuin syntymä.

Ehkä kaikkien läpikulujen viehäytys onkin nimenomaan ihmisen halussa astua uuteen. Syntymä ja kuolema eivät ole pelokkaan luopumisen hetkiä vaan uuden saavuttamisen innostavaa houkutusta. Kummassakaan tapauksessa emme menetä mitään, vaan parhaat aarteemme pysyvät mukana. Kun yhden vaiheen aarteet on koottu eikä enempään ole mahdollisuutta, on aika siirtyä seuraavaan.

Selkeitä fysiologisia jäänteitä muinaiselta eläinajalta meissä ovat esimerkiksi karvoitus tai häntäluu ja erilaiset ruumiintoiminnot, mutta psyyken puolelta löytyy vanhempia atavismeja. Henkinen kaipuu kenties on kaikkein vanhin ja yksi herkimmistä sielumme sopukoissa kytevästä muistumista. Se johtaa energia-aikaan ennen maaelämää, aikaan jolloin kaikki oli luomatta, olotilaan jossa me kaikki olimme vielä näihin hahmoin syntyä.

Sinnekö juontuvat kaikki uskonnot? Sieltäkö kumpuaa yhden taivasikävä ja toisen yhteydet näkymättömiin olentoihin ja energioihin? Tällainen sielun muisti toimii useimmiten intuitiivisesti ja ihmisen tajuntaan tulee tunne tai yhteys johonkin aikaisempaan olemassaolon vaiheeseen.

Pakkasella voi hiihtää ja nuoskalla tehdä lumiukkoja. Onko halumme veistää kuvia tai kirjoittaa runoja myös muistumaa alkuluovuuden valtavasta ilosta, jonka jatkumoa olemme? Mietitäänpä sitäkin ja eläydytään reippaan runottaren Eva-Stina Byggmästarin Lumiukko-runon viimeisiin lupaaviin sanoihin: ”Pelkästä kaipuusta muuttuu valoksi.”

Heikki Juutilainen

ULTRA 3/2011